

MICOL OSTÓV

NETFLIX

SAJÁT GYÁRTÁSÚ
NETFLIX SOROZAT

RIVERDALE

A MULATSÁG

Dream
válogatás

A Riverdale Mulatság fesztiválsorozat alatt Archie, Betty, Jughead és Veronica rájönnek, hogy a város sötét titkai minden eddigi képzeletet felülmúlva nyúlnak vissza a múltba...

Riverdale-ben hatalmas az izgalom egy új hír bejelentését követően: egy régi hagyományt felélesztve megrendezik a Riverdale Mulatságot. Ennek gyökerei az első telepések érkezéséig és az első juharfák megcsapolásáig nyúlnak vissza, de semmilyen írásos emlék nem maradt fenn róla. A fesztivál megnyitóján a 75 éves időkapuszulából egy régi csontváz kerül elő, és ez a juharszirupos hordóba rejtett holttest nem az egyetlen rejtély, ami a Mulatságot beárnyékolja. Ugyanis a Royal Maple szépségverseny előkészületei már javában zajlanak, és a résztvevőket furcsa balesetek érik.

Nyilvánvaló, hogy valaki egyszer és mindenkorra véget akar vetni ennek a Mulatságnak, de mégis ki lehet az? És ami ennél is fontosabb: miért?

A regény olyan részleteket tartalmaz, amelyek kimaradtak a televíziós sorozatból!

©JDZ photography

MICOL OSTOW

félig Puerto Ricó-i, félig zsidó származású, félig szerkesztő, félig pedig író, félig a csokiért és félig aogyoróvajért rajong. Amikor határidős munkája van, gyakran félig alszik. Hisz abban, hogy az egész mindig jobb, mint a részek összessége, de ez főként a Chubby Hubby fagyira vonatkozik. New York Cityben él, ahol nagy mennyiségben fogyaszt kávét, sajtot és csokoládét.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.micolostow.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

© 2021 Warner Bros. Entertainment Inc.

© Netflix 2021 engedélyével

Dream
válogatás

„Errefelé azt mondják az emberek, hogy Riverdale a juharszirupra épült. Mi persze tudjuk, hogy ez nem igaz... Riverdale-t vérre építették. Hát nem hátborzongató? Teljesen magával ragadott! Egy nap alatt elolvastam!”

[Goodreads](#)

„Eddig ez a legjobb Riverdale könyv! Egyre izgalmasabb a sorozat! Titkok, halálos fordulatok, rengeteg feszültség. Fantasztikus olvasmány, nem tudtam letenni! Mindenkinek ajánlom, aki olyan titkokat akar megtudni Riverdale-ről, amelyek a tévésorozatban eddig rejtve maradtak!”

[Amazon](#)

„A váltakozó nézőpontok érdekessé és izgalmassá tették a történetet. Cheryl az egyik kedvenc szereplőm, így az általa mesélt részeket különösen élveztem. Ahogy az események kibontakoznak, szinte magukba szippantják az embert. Egyértelműen ez a rész a kedvencem!”

[Barnes & Noble](#)

A karakterek nagyon jól illeszkednek a tévésorozat szereplőihöz. Mikor olvastam, szinte hallottam, ahogy megszólalnak a képernyőn. Csak ajánlani tudom!

[Waterstones](#)

*Dream
válogatás*

MICOL OSTOW

RIVERDALE

A MULATSÁG

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

FP Jones:

Akkor ma bejelentjük a Mulatság időpontját az iskolában?

Hermione Lodge:

Úton vagyok már.

FP Jones:

Bevallom, Penelope nem volt elragadtatva, hogy visszatér ez a hagyomány. És nem ő az egyetlen.

Hermione Lodge:

Amikor érdekelni kezd, hogy mit gondol Penelope Blossom, akkor önként lemondok erről a hivatalról.

Hermione Lodge:

Tudod, mi a dolgod: az időkapszulát már a riverdale-i százéves évfordulón fel kellett volna nyitni. Igaz, hogy azt elmulasztottuk, de azt hiszem, tökéletes az időzítés, hogy felélesszünk egy ilyen vidám hagyományt, amivel a városunkat ünnepeljük. A városi tanácsban senki nem volt, aki alapos indokot tudott volna mondani, hogy miért ne tartsuk meg.

FP Jones:

Őn dönt, polgármester asszony.

Hermione Lodge:

Igen, így igaz. De azért köszönöm, hogy támogatasz.

FP Jones:

Ez csak természetes.

CHERYL

– Ó, *j'adore!* – csaptam össze a kezemet vidáman. – Riverdale Mulatság. Király- és királynőválasztás! Micsoda fantasztikusan elavult ünnepségnek nézhetünk elébe, drága TeeTee.

Hétfő reggel volt, és épp az iskola előadóterme előtt várakoztunk egy kisebb csoport Riverdale gimis diákkal együtt, akik mind ugyanolyan izgatottan fogadták a Riverdale Mulatság hírért, ahogy mi. Weatherbee igazgató tegnap késő este jelentette be a hírt egy e-mailben, és azóta mindenki el volt varázsolva.

Elviseltem volna, ha mondjuk nem tolják annyian az oldalamba a könyököket, de nem túloztam, amikor Toninak azt mondtam: epekedve várom, hogy még többet megtudjak erről a Mulatságról – micsoda fantasztikus epizód a mi unalmas és hétköznapi kisvárosunk életében –,

ezért a szokásosnál toleránsabban és türelmesebben viseltem el a pórnép tolongását.

Azonban úgy tűnt, Toni kevésbé lelkesedik a dologért. Félrehajtott fejjel nézett rám, és látványos grimaszt vágott. – Értelek, Cher – mondta. – Ez a Multság jól hangzik. De a királynőválasztás...

Figyeltem az arcát, ahogy elgondolkozik, és szemmel láthatóan nem volt elragadtatva. Toni nem híve az ilyen választásoknak, sem szó szerint, sem átvitt értelemben (elvégre az ellentétek vonzzák egymást).

– Ne érts félre; a többi program nagyon tetszik, például a hamburgerevő verseny. Mekkora buli! És a pitedobálás? Na, arra is feliratkozom. De ez a... királynőválasztás. – Kérdő pillantással nézett rám.

– Igen, igen, tudom, nem hangzik túl haladó szelleműnek. – Az ajkamba haraptam, megízelve a Chanel Rouge Allure ízét. – De Weatherbee kifejezetten azt mondta, hogy nem tesznek kivételt a genderek között, vagyis tökéletesen illeszkedik a mi új LMBTQIA csoportunk küldetéséhez, *n'est-ce pas*? Ígérd meg, hogy legalább nyitott leszel mindenre.

Szorítást érzek a felkaromon.

– Ki az, aki nem nyitott? Micsoda képtelenség. Azt tudtad, hogy a versenyt eredetileg Miss Maple választásnak hívták? Aztán átnevezték Royal Maple választásnak, hogy bevonják az összes tinédzsert, akit érdekelhet.

Ezt Kevin Keller mondta, a tőle megszokott csillogó tekintettel, ahogy minden porcikájában őszinteséget sugárzó, rendíthetetlen jótevőként állt előttünk RROTC

egyenruhájában. Vágtam rá egy grimaszt, aztán kivontam a karomat a szorításából.

– Kicsit óvatosabban! A bőröm ugyan nem olyan fehér, mint a porcelán, kedves Kevin, de mégoly törekeny. Könnyen bekékül. A Tizian-vörös haj átka.

Kevin a szemeit forgatta. – Ja, persze, bocsánat! Ne haragudj. – Megpaskolta a karomat, ezúttal egészen finoman. – De attól még nagyon tetszik ez az egész idézőjeles gendersemlegesség – az idézőjeleket ujjaival is mutatta. – Én mindenben benne vagyok.

Elmosolyodtam. Lelkesedése még akkor is ragályos volt, ha én magam nem lelkesedtem volna már alapból. – Akárcsak én, *mon ami*. Most már csak annyit kell tennünk, hogy ezt a csodálatos lényt is fellelkesítjük. – Tonira mutattam, aki még mindig feszült, de gondolataiba mélyedően tartózkodó kifejezést viselt az arcán. (Jól ismertem ezt az arckifejezést.)

– Hogy őszinte legyek, annyira eltökéltem magam, hogy bevonom a versenybe, hogy még a saját esélyemet is feladnám a versengésre, csak hogy teljes támogatásomat és figyelmemet ennek az istennőnek szentelhessem.

– Te számomra már királynő vagy – mondtam Toni-nak. – Itt az ideje, hogy az egész város meglássa a benned csörgedező királyi vért, amit én már jól ismerek.

Kevin őszintén döbönt képet vágott amiatt, hogy valakit győzködni kell bármilyen versenyben való részvételre. (Frissítő érzés volt, hogy legalább egyvalaki hasonlóképpen gondolkozik, mint én.)

– Várjunk csak, Toni... téged még nem győztek meg? Pedig fantasztikusan táncolsz, vagyis az előadóművészi

tehetségeddel máris győznél. Az pedig nyilvánvaló, hogy gyönyörű vagy. – Egy pillanatig úgy tűnt, mintha meg gondolta volna magát. – De talán nem is kellene ilyen erősen próbálkoznom, hogy rávegyelek a jelentkezésre. Elvégre én is az első helyre pályázom.

– Kit kell itt meggyőzni? Csak nem egy újabb lelkiismereti okokra hivatkozó résztvevőt tisztelhetünk magunk közt? – Ezúttal Veronica jelent meg, egy csodás (kissé vonakodva, de kénytelen voltam elismerni), fekete, csipkével szegett A vonalú ruhában, ami pirosban szebb lett volna, meg persze, ha rajtam van. (Elvégre a szépség maga az igazság, az igazság pedig a szépség.)

– Nem érdekel, hogy ez az esemény az elfogadásról szól; nekem továbbra is olyan érzés, mintha az őskorba repülnénk vissza. – Veronica dühösnek és harciasnak tűnt. De miért is? Egy ilyen butaság miatt.

– Azt mondd, nem szívesen néznéd Archie-t, amint a rivaldafényben pózol a fürdőruhás szekcióban? – ugratta Kevin.

– Azt felejtsd el, haver. – Archie Veronica mögé lépett, és megcsókolta a nyakát. – Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom.

– Ó, Archiekins – szólalt meg Veronica a fiúra mosolyogva. – Te mindig egy szívtipró maradsz.

– Nem lesz semmiféle fürdőruhás szekció. – A hang Bettytől származott, aki Veronica és Archie mögött állt, és – micsoda meglepetés – a haja szőke lófarokba volt kötve, ruházata pedig galambszürke és az Y generációs rózsaszínű kasmír keveréke volt. Fejét most különöc pasija, Jughead felé fordította. – Várjatok... csak nem?

Jughead vállat vont. – Erről az állítólagos hagyományról senki nem tud semmit. Inkább csak mendemondák keringenek róla.

– Egy király- és királynőválasztás már eleve rosszul hangzik, de hogy még fürdőruhában is fel kell vonulni? Nem állok ki az efféle tárgyasítás mellett – jegyezte meg Veronica. – Azt hiszem, átugrom a lelkiismereti okokra hivatkozást, és teljes ellenállást tanúsítok.

– Ez esetben meglehet, hogy én pont az ellentétes oldalra kerülök – szólalt meg Reggie, mintha egy végszót mondana ki, kissé gúnyosan vigyorogva.

Felemeltem az egyik kezem, hogy leintsem, és minden figyelmemet Veronicára irányítottam. – Micsoda bátor gondolat, Norma Rae – jegyeztem meg. – De attól tartok, kicsit előreszaladtunk az eseményekkel. Ahogy az imént Toninak mondtam, annyit megtehetünk, hogy nyitottak maradunk. Én a magam részéről szeretnék még többet megtudni erről a Riverdale Mulatságról. Mi lenne, ha leülnénk és meghallgatnánk, amit a mi nagyra becsült igazgatónk mondani fog?

Az előadóteremben sűrű és párás volt a levegő, minden hely megtelt. A Bestiák foglaltak helyet nekem és Toninak, az első sorban természetesen (elvégre helyezkedni kell tudni), így legalább megvolt az a helyzeti előnyünk, hogy a lábunkat ki tudtuk nyújtani a káoszban és felfordulásban.

Archie, Veronica és Reggie néhány sorral mögöttünk ültek, és a szemem sarkából láttam Bettyt és Jugheadet, amint a színpad mellett oldalazva eljutnak két székig

Weatherbee színpadának jobb oldalán. Ezek ketten mindig olyan alattomosan osonnak – még akkor is, ha épp semmilyen kínos ügyben nem sántikálnak. Betty arcára merő szörnyülködés ült ki. Kétkedtem abban, hogy ennek bármi köze lenne a fürdőruhás felvonulás utóhatásához. Kinyújtottam a kezem és megfogtam TeeTee kezét, majd összekulcsolt kezeinket az ölembé fektettem.

Miután mindenki helyet foglalt és a beszélgetés halk, észrevétlen morajlásba csendesedett, Weatherbee igazgató kilépett a színpadra és megállt egy középen felállított pódium előtt.

– Jó reggelt! – szólalt meg kellemes hangon. – Köszönöm mindenkinek, aki eljött. – Mintha nem lett volna kötelező. Mintha nem akart volna mindenki még többet megtudni erről az úgy nevezett mulatságról.

– Mostanra, gondolom, mindenki olvasta az e-mailt a közelgő Riverdale Mulatságról, amelyet ezen a héten tartunk, ma este veszi kezdetét, és egészen a hétvégéig eltart. Tisztában vagyunk azzal, hogy elég későn jött az értesítés, de a döntés ennek a szeretett, városi hagyománynak a felélesztéséről csupán a legutóbbi, tegnapi esti ülésen született meg a városházán.

– Weatherbee igazgató úr... – Betty szólalt meg, felémelkedve helyéről, sürgető hangon beszélve. – Hova ez a nagy sietség? És megmagyarázná, kérem, hogy ezt a hagyományt, amiről eddig senki nem hallott, miért nevezi szeretettnek?

Weatherbeének sikerült feszült mosolyt erőltetni az arcára. – Értem én, hogy vannak kérdései, Ms. Cooper. – Tekintetét végigpásztázta a teremben összegyűlteken. –

És hogy mindannyiuknak vannak kérdései. Szerencsére itt van velünk ma reggel egy vendég, aki örömmel elmond mindent a Riverdale Mulatságról. – Hátrafordulva intett valakinek, aki a színpad mellett állt. – Kérem, hogy nagy tapssal üdvözöljék Hermione Lodge polgármester asszonyt.

Valahonnan a hátam mögül gúnyos horkantást hallottam, ami csak Veronicától származhatott.

Lodge polgármester asszony hosszú túsarkainak koppanása azonban jóval hangosabb volt Veronica légzésénél, miközben fellépett a színpadra, sűrű fekete haja tökéletesen omlott vállaira, ahogy lépkedett.

Lodge polgármester asszony pont úgy festett, mint egy megválasztott vezető: határozottan és higgadtan állt a nézők előtt. A legkecsesebb mozdulattal vette át a mikrofont Weatherbee igazgatótól.

– Üdvözlök mindenkit – szólalt meg hangos, érthető hangon. – Köszönöm a mai meghívást. És köszönöm Weatherbee igazgató úrnak, hogy ma reggel bejelentette ezt az eseményt. Valamint – az asszony szemöldöke felívelt, mintha most jutna csak eszébe valami – Evelyn Evernevernek is köszönöm, hogy segített újra feléleszteni a Riverdale Mulatság hagyományát. Evelyn volt olyan kedves, és önkéntes munka keretében időt szentelt arra, hogy megalkossuk a programot, ezért neki kell köszönetet mondanunk az e-mailben csatolt dokumentumért.

Újabb hitetlenkedő nevetés, ezúttal Bettytől.

A fesztivállal kapcsolatos szkepticizmus persze mindenki részéről érthető volt, alig tudok felidézni olyan eseményt a város közelmúltbéli történetéből, amit ne szennyezett

volna be valamilyen spontán vérengzés. De a bensőmben valahogy most egyértelmű vágyat éreztem egy ilyen őszinte ünnepség egyszerűsége iránt. Ezért a magam részéről elengedtem minden elővigyázatosságot, és a legnagyobb lelkesedéssel vettem bele magamat.

– Egy ilyen bejelentést normál körülmények között személyesen tettünk volna meg, nem pedig egy e-mail formájában. De jelen esetben a terveket csupán tegnap este véglegesítették a városháza ülésén, ahogyan azt az igazgató úr már elmondta. A szüleitek már kaptak egy e-mailt, amelyben részletesen ismertettük a Riverdale Mulatság programjait, ugyanazt a programtervet, amit nektek is elküldtünk. De én most azért vagyok itt, hogy egy kicsit kontextusba helyezzem számotokra ezt a hagyományt, és elmeséljem, miért szeretnénk visszahozni közel hetvenöt évvel azután, hogy eltörölték.

– Mint azt mindannyian tudjátok, a városunkat 1941-ben alapították, de már korábban is érkeztek ide telepesek, akik a mai Riverdale városának a helyén laktak. És miközben ebben a városban mindig is fontos volt a hagyományőrzés, akad ezek között olyan, ami egy ideje kikerült a mi kollektív emlékezetünkből. A Riverdale Mulatság hagyománya is ezek közé tartozik, mi pedig nagy örömmel hozzuk vissza nektek.

– Amikor a tizennyolcadik században megérkeztek az első telepesek erre a területre, nem tudták, hogy a Sweetwater folyó partja mennyire lesz vendégszerető és befogadó. Nem volt semmi garancia arra, hogy ezen a területen prosperitás induljon el. A telek – amint azt ti is tudjátok – brutálisan hidegek voltak, és keményen meg kellett

dolgozni a föld megműveléséért a Fox Foresten túl, ahol megfelelő termőterületeket alakítottak ki.

Elnyomtam magamban egy ásítást, és hallottam, hogy többen, sokkal kevésbé diszkréten, ugyanígy tesznek körülöttem. Ezeket a sztorikat már jól ismertem, elvégre a Blossom család tagjaként együtt nőtem fel velük. Riverdale ugyanis egyenlő volt a Blossom családdal; története a miénkkel kezdődött. De mégis mi lehet ez a Mulatság? Hogyhogy nem hallottam még róla eddig? Elég valószínűtlennek tűnt, hogy a családom nem tudott erről. Az viszont nagyon is valószínű, hogy *anyuci* igenis tudott róla, csak éppen elfelejtett mesélni, amilyen undok és utálatos.

– De az első letelepülők kitartottak – folytatta Lodge polgármester. – És az első sikeres aratások és betakarítások után úgy döntöttek, hogy egy fesztivállal emlékeznek meg ezekre a sikerekre, amelyben megünneplik a föld adta bőséget. Ünnepléseik és örömtáncaik később – Hermione itt hatásszünetet tartva vett egy nagy levegőt – Riverdale Mulatság néven váltak ismertté.

– Milyen eredeti név – súgta oda Toni. Megszorítottam a kezét.

– A korai Mulatságról nem sok információnk maradt fenn. Igen csekélyek az írásos emlékek, és kevés adatot tartalmaznak. Azt azonban tudjuk, hogy a Riverdale Mulatság hagyománya egészen az első telepések korai betakarításaiig nyúlik vissza, még a város hivatalos megalapítása előtti időkre. Az eseményből később hosszabb ünnepségsorozat alakult ki: egy héten át tartó koncertek, mulatozás és táncos est a városházán.

A terem hátsó feléből Kevin Keller bekiabált: – És a szépségverseny? – A remegő hangban csengő reménység egyszerűen ellenállhatatlan volt. Néhányan ujjongásban törtek ki. Nyilvánvalóan nem Kevin volt az egyetlen, aki izgatottan várta az ünnepséget.

Hermione Lodge is bizonyára így gondolkodott. Mosolyogva válaszolt: – Igen, a szépségverseny. Ez később került a programba, mi pedig kifejezetten a Riverdale gimnázium tanulóira szabtuk. Biztosra veszem, hogy mindannyian szeretnétek többet megtudni erről. – Kevin kezdte a hangos ujjongást, amely a tömegből felmorajlott. Én udvariasan csettintettem, mert nem akartam megtörni a kapcsolatot az én drága TeeTeemmel, és együtt tapsolni a pórnéppel.

– Az egész multság középpontjában a Miss Maple választás állt. Eredetileg egy hagyományos szépségkirálynő-választásnak indult, de természetesen a modern idők modern ötleteket kívánnak. Ezért a Miss Maple választást saját ízlésünkre szabtuk. Átneveztük Royal Maple választásnak, és bárki elindulhat rajta. Reméljük, sokan így is tesznek majd.

A tömegben egyre hangosabb morajlás futott végig, miközben sokan elkezdtek egymás között susmorogni, és máris terveket szóttek.

A magasba emeltem egyik kezem: – Igen, Cheryl? – intett felém Hermione Lodge.

– Polgármester asszony, az e-mailben az áll, hogy a Multság már ma este megkezdődik. A Royal Maple választás viszont szombaton lesz; ez alatt az e hét szombatot értik?

A nő hűvösen bólintott. – Igen, pontosan. Ma este veszi kezdetét a Mulatság, az első esemény az időkapszula felnyitása lesz.

Legyintettem egyet, mert még mindig a saját kérdésemnél tartottam. – Csak azért kérdeztem, mert nem sok időt kapunk arra, hogy találjunk egy tökéletes estélyi ruhát, és megálmodjuk a jelmezünket – tiltakoztam. A többiek egyetértően felmorajlottak mellettem.

A polgármester elmosolyodott. – Értékelem az aggodalmadat, Cheryl. De semmi kétségem afelől, hogy pont te leszel az, aki a megadott időn belül a lehető legeredetibb jelmezt találod ki magadnak.

– De hova ez a nagy sietség? – szólalt fel Veronica a hátam mögött. – Az alapítás évfordulóján már túl vagyunk. Akkoriban senki nem emlegette az időkapszulát. Meg kell mondjam, kissé furcsának találom, hogy ilyen hirtelenjében döntöttek erről az egészeztől. Furcsának és talán még gyanúsának is.

A polgármester vett egy nagy levegőt, és szemmel láthatóan a válaszon tűnődött. – Nos, Veronica, azt hiszem, igazad van. 1941-ben, a város hivatalos alapításakor szervezett eseményen a város vezetősége valóban lezárt egy időkapszulát, amelyet kifejezetten hetvenöt évvel később akartak felnyitni, az alapítás évfordulóján. Ezzel akartak tisztelni a legutoljára megrendezett Riverdale Mulatságnak.

– Úgy, hogy azután törölték a fesztivált? – szólalt meg Betty, először Jugheadre, majd Veronica felé pillantva.

Hermione Lodge a füle mögé simított egy hajtincset. – Közben fejlődtek a dolgok – magyarázta. – A mulatság

eredeti célja egy jóval fáradtságosabb és keményebb időszakra való megemlékezés volt. Az időkapszulát azért tartották megfelelő emléknek, mert a város inkább a pozitív rezgésekre akarta a figyelmet ráirányítani, mint a bizonytalanságra. Hamarosan sok új hagyomány meggyökeresedett itt. Például az újévi palacsinta reggeli.

Felálltam a helyemről. Elegem lett ebből. – És bár én normál esetben azt mondanám, hogy ki ne kedvelné a frissen a sütőből kivett forró süteményt, azt hiszem, itt az idő, hogy abba hagyjuk ezt a kihallgatást, emberek. Ez a fesztivál egy ajándék. Ezért inkább ne szedjük szét teljesen.

Körülöttem megint ujjongásban törtek ki. Az én morcos, jótékonykodó unokahúgom, és nyavalygó, jókedvre képtelen, lúzer serege, nos ők egyértelműen kisebbségben voltak a kételkedéseikkel és rágalmaikkal. És a többi Bulldog? Mi készen álltunk a mulatságra.

A polgármester asszony most csöndre intett mindenkit. Lassan el is csöndesedtünk. – Az időkapszulát természetesen a 75 éves jubileum napján kellett volna felnyitni. Csakhogy... – Egy pillanatig fészkelődött, mintha elgondolkozna valamin.

Aztán ránk nézett és szemében eltökéltség villant. – Nem titok, hogy a jubileum idején Riverdale-ben... nem volt túl rózsás a helyzet. Ezért döntöttek úgy, hogy nem alkalmas az idő a kapszula felnyitására.

– Milyen érdekes, hogy többes szám harmadik személyt használ – jegyezte meg Toni. Megböktem a könyökömmel.

– Azóta viszont... – A nő mintha keresné a megfelelő szót – ...városunk kevesebb kihívással néz szembe.

– Ez enyhe kifejezés – vakkantotta közbe valaki. A község felnevetett, de nem volt felhőtlen a nevetés.

– Valóban sok minden történt, ami aggodalomra adott okot és feszültséget okozott – közölte a polgármester tényyszerűen. – A városházán ezért úgy gondoltuk, most érkezett el az idő, hogy megragadjuk a pillanatot, és újraéljük azokat az időket, amelyek Riverdale-t olyan különlegessé teszik. A város alapítói is így akarták volna, és a mi hibánk volt, hogy elmulasztottuk az általuk megjelölt, különleges évfordulót. Mi azonban most egy saját évfordulót ünneplünk meg: itt az idő, hogy újraélesszük a Mulatság hagyományát!

– Ezzel száz százalékban egyetértek, polgármester asszony – szólalt meg Weatherbee igazgató, és fellépve a színpadra, átvette a szót Hermionétól. – Nagyon köszönjük, hogy időt szakított ránk, és szólt a diákjainkhoz. Ti pedig, gyerekek, mutassátok meg, hogy milyen hálásak vagytok ezért a városházának.

Erre mi engedelmesen tapsolni kezdtünk.

– A Royal Maple választásra külön asztaloknál lehet majd feliratkozni ebédszünetben, az ebédlőben – folytatta az igazgató. – Lesznek még további információk is, és önkéntes jelentkezési lapok más eseményekre. De minden benne van abban a tájékoztató levélben, amit ma reggel kiküldtünk. Reméljük, hogy mindenki legjobb tudása szerint vesz majd részt ezen az eseményen.

– Ha nem fértek hozzá a jelentkezési lapokhoz, de szeretnétek feliratkozni a versenyre, akkor nálam is megtehetitek! – Evelyn Evernever felpattant a helyéről az első sorban. A hangja energikusan zengett. Egy valaki legalább

biztosan akadt, aki miatt nem kellett aggódnia a polgármesternek, hogy nem lelkesedik a fesztiválért.

Ahogy a gyűlés a vége felé közeledett, újra visszafordultam az én TeeTeem felé.

– Ismerem már ezt a nézést – jelentette ki, mint mindig, tökéletesen felmérve a helyzetet. – Láttam már ilyet.

– Miről beszélsz? – kacsintottam rá. – Csak izgatottan várom a mulatságot.

– Azt akarod, hogy szálljak be a versenybe, miközben te a helyedről nézed?

Elvörösödtem. – Hát ennyire kiismerhető lennék, Antoinette?

– Na, jó – sóhajtott fel TeeTee. – Megteszem. Te meg... talán mentorálhatnál, vagy nem is tudom, mi lenne a jó kifejezés arra, hogy végigvezetsz a Royal Maple választáson. De csak ha nem fogsz furán viselkedni.

Nagyot sikoltottam örömben. – Oh, *merveilleux!* Fantasztikus lesz, meglátod! És remek kiegészítése lesz a főiskolai felvételi jelentkezésednek, miután megválasztanak győztesnek. – Már most láttam magam előtt: az én szerelmem a színpadon, ragyogva áll a tömegben, arcán azzal a tökéletes mosolyával. – Imádom, ha lehetőség adódik egy kis fényűzésre. Megígérem, hogy úgy foglak megformálni, mint egy modernkori szapphói Pygmalion.

– Na, erről beszélek... ez máris kezd furcsa lenni. Nyitott vagyok mindenre, de azért nem vagyok Eliza Doolittle.

– Hát persze, hogy nem – feleltem, és adtam neki egy puszit. – De attól még te vagy az én *My Fair Lady*!

MÁSODIK FEJEZET

Betty:

Nem voltál ott ebédnél, V. Kevin kérdezte, hogy feliratkoztál-e a szépségversenyre. Evelyn már három szünetben ott állt a regisztrációs asztaloknál. Fogalmam sincs, hogy jutott ki az óráról.

Veronica:

És gondolom, tolong mindenki, hogy felírja a nevét.

Betty:

Annyira NEM népszerűtlen. Fogalmazzunk így.

Veronica:

Én másképp fogalmaznék. Ebédszünet van, kijöttem a suliból, hogy beszéljek anyámmal. Majd elmondom.

Betty:

Sok sikert!

VERONICA

A riverdale-i városháza, ahol a polgármesteri hivatal található, egy valóságos kisvárosi építészeti csoda: magas mennyezetek, csillogó, tágas átrium, antik, politúrozott faburkolatok – minden egyben egy drámai belépőhöz. Márpedig én pont ezt terveztem. Beviharzottam anyám irodájába, félretolva egy feldúlt asszisztenst, cipőm sarka céltudatosan kopogott a padló kőburkolatán.

– Veronica! – Anyám összeszorított szájjal mosolygott. – Micsoda meglepetés! Nem kéne most az iskolában lenned... ahol a legutóbb találkoztunk? – Ahogy ott trónolt az íróasztala mögött, minden eltúlzottnak tűnt rajta: lehengerlőnek, fejedelminek és tökéletesnek. Intenzíven csillogó tekintetét belém fúrta, szemén teknőckeretes Dolce & Gabbana szemüveg, amely tökéletesen passzolt egyszerű, de sikkes Celine blúzához.

Egyik kezemmel legyintettem, aztán elhelyezkedtem egy székben vele átellenben, így pont úgy ültünk egymással szemben, mint két profi kártyajátékos egy pókerasztalnál.

– Ne aggódj, a lányod nem lógós – válaszoltam. – Épp ebédszünetem van, és úgy gondoltam, jó alkalom lenne elugrani hozzád, hogy beszéljünk egy kicsit erről a legújabb... paródiáról, amit ma előadtál a diákok előtt. – Ujjaimmal dobolni kezdtem az asztalon, miközben vártam, hogy... nem is tudom, talán valami mentegetőzésre és magyarázkodásra számítottam.

Anya felvonta egyik szemöldökét, de semmit sem mondott. Szóval akkor így folytatjuk?

– Sajnálom – folytattam, és egy pillanatra visszavonulót fújtam. Nyeltem egyet, elnyomva a kesernyés ízt a számban. – Talán túlreagálok a dolgot. – Újra végiggondoltam, de a szívverésem azon nyomban gyorsulni kezdett. *Nem, nem reagálok túl.*

– Nem, visszavonom. Teljes őszinteséggel nem sajnálok semmit. Anya... egy jelmezes szépségverseny?

Még mindig semmi válasz, az arca rezenéstelen maradt. Nem csoda, hogy ő és az apám ilyen tehetséges tárgyalópartnerek.

– Verseny – ismételtam meg. – Nem lehet, hogy véletlen egy kilencvenes évek végi rom-com közepébe csöppentem? A következő mondatod az lesz, hogy most elmegyünk egyet shoppingolni a Riverdale plázába. – Megborzongtam.

Anyám végre felhagyott az előtte álló hatalmas monitor bámulásával, amely mögé addig elbújt. Felsőhajtott.

Ez a sóhaj elhallgattatott. Merem állítani, hogy jobban éreztem magam, amikor még a monitor mögött bujkált, és tartózkodást színlelt. De nem: én itt most egy nemes küldetésen vagyok. És anyámnak tudnia kellett volna: acélos tekintetem éppolyan begyakorolt és tökéletes, mint az övé. Most én is mereven rábámultam, keresztbe fontam karjaim magam előtt, és vártam a válaszát. *Ne pislogj*, parancsoltam magamra némán. Persze, könnyebb volt mondani, mint megtenni, de a pszichológiai hadviselés nem áll messze tőlem.

– Ne légy ilyen buta, Veronica. Tudod jól, hogy soha nem vásárolok plázában. – Mosolygott a saját viccén.

– De igen, *mija* – folytatta. – Egy jelmezes verseny. Nem értem, miért kell ekkora ügyet csinálnod ebből. Jó móka lesz! Te és a barátaid is élvezni fogjátok. Ez egy kisebb, nosztalgikus része egy nagyobb ünnepségsorozatnak.

– De totál szexista és archaikus. – És ez csak a kezdet. Ezenkívül giccses, de hogy őszinte legyek, ez a panaszlistám alján szerepel.

– Ugyan már, Veronica. Senki nem akarja provokálni a... női öntudatodat. Túlzásokba esel. Úgy teszel, mintha soha életedben nem tetted volna ki közszemlére a... *bájaidat* egy színpadon. Hadd emlékeztesselek, hogy tagja vagy a Bestiák csapatának.

– Most hívtott Gloria Steinem; a második hullámos feminizmust ezzel teljesen elárultad – csattantam fel. A Bestiák csapata nem giccses, mert egy hagyományt képviselnek. Ez sok szempontból teljesen más.

– Anya, most a huszonegyedik századot írjuk. És ha valakinek, neked tudnod kell, miről szól a cheerleading, mert végre legitim sportként ismerik el, egy olyan sportként, amelyhez rengeteg edzésre, kitartásra és atlétikai ügyességre van szükség. És talán volt idő, amikor a cheerleadereket csupán díszletként tartották számon, dekoratív háttérképként egy alfahímekre szabott sporteseményen. Talán nem volt több egy kis félidős szórakoztatásnál. De ez mára megváltozott. Manapság már versenyzünk. A Bestiák pedig megnyerték a legutóbbi versenysorozatot. Azzal a koreográfiával, amiben én is segédkeztem. És ezt te is tudod.

Még annak tudatában is, hogy anya időnként hajlamos átvenni a családfő szerepét, a szó legsztreotipikusabb ér-

telmében, ez a fajta hozzáállás mégis távolállónak tűnt az én dolgozó nő anyámtól, aki aktívan részt vesz az üzleti életben és a politikacsinálásban.

Levette a szemüvegét és megdörzsölte halántékát. – Jól van, elnézést kérek. Semmi esetre sem akartam burkoltan utalni a feminista nézeteidre, Veronica. Tudod, hogy soha nem tárgyasítanám a saját lányomat.

Hát persze, hogy nem. Akaratlanul is forgattam a szememet. – Pedig ha jól emlékszem, volt idő, mikor arra kérte, hogy vessem be nőiességemet, és befolyásoljam Archie döntéseit – emlékeztettem rá. – Vagy amikor te és apuci arra kértek, hogy vezessem körbe azt a világszörnyű szar alakot, Nick St. Clairt Riverdale-ben, mert üzletelni akartok a szüleivel.

Ez mind igaz volt, de anya nem ezt akarta hallani. Egy Lodge soha nem szereti, ha helyre teszik. Láttam, ahogy tökéletesen formált arcvonalán átsuhan egy szemvillanásnyi bosszúság.

– Jól van! – csattant fel hirtelen. – Soha ne mondd, hogy soha. De a versenyt akkor is megtartjuk, *mija*. Szombaton. Ma este hivatalosan megnyitjuk a Riverdale Mulatságot, és felnyitjuk a hetvenöt éves időkapuzulát a Pickens parkban, te pedig ott leszel mellettem, és egész idő alatt mosolyogni fogsz, a fenébe is.

– Tehát parancsra kell szerepelnem – sóhajtottam fel. – Nem beszélve a La Bonne Nuit-ben tartott after-party-ről, amiről e-mailben értesítettek, nagyjából ugyanakkor, mint a város összes többi lakosát.

– *Amiatt* bocsánatot kérek. És a polgármesteri hivatal természetesen megtéríti minden költségedet.

– És feltételezem, hogy elvárod, azon is végig mosolyogjak, igaz?

– Igen, persze. Gondold csak el, hogy festene, ha a polgármester saját lánya nem venne részt. – Anya megint megkocogtatta tökéletesre reszelt körmeit az asztalon.

– Úgy tűnne, mintha a polgármester saját lánya nem lelkesedne a fesztiválért és az olyan sovíniszta, idejétmúlt szokásokért, mint egy szépségverseny. Ha jobban meggondolom, talán még jó pontokat is szerezhetnél a progresszívebb választóid körében.

Anya felnevetett. – Ez itt Riverdale, Veronica. A választóim pedig, akár progresszívek, akár nem, értékelik a hagyományokat. Tulajdonképpen a legprogresszívebb választóim lobbiztak, hogy szervezzük meg a hagyományos fesztivált és nyissuk fel az időkapszulát.

– Ezt nehezen hiszem el.

– Talán így van, *mija*. De nem is kell elhinned; csak arra kérlek, viselkedj normálisan. A városnak most nagyobb szüksége van a vidámságra, mint valaha. Mert ugye, nem kell emlékeztetnie, milyen... felkavaró események történtek már abban a rövid időszakban is, ami ideérkezésünk óta eltelt?

Megráztam a fejemet. Persze, hogy nem kellett emlékeztetnie erre. Amióta anyával Riverdale-be költöztünk, tanúi voltunk egy családi leszámolás utórezgéseinek, egy sorozatgyilkos ténykedésének, aki terrorban tartotta a várost (miközben egy-két hasonmás is mászkált a környéken), és egy maffiabandák közötti leszámolásnak (amiben talán még a Lodge család is részt vett, habár én, a magam részéről nem mondtam semmit...).

Aztán a legutóbb... az én drága Archiekins barátomat vette célba apuci, miközben az utcán drogot árultak, eldugott sikátorokban és illegális játéktérvekben pedig furcsa szerepjátékot játszottak. És ez mind csak a képzeletbeli jég-hegy csúcsa volt. A *felkavaró* kifejezés elég enyhének tűnt.

– Tehát ennyi? A szépségversenyt megtartják.

– Az egész fesztivált megtartjuk, a szépségversenyt is, az időkapszula felnyitását és az utána következő after-partyt is. – Anya eltökélt volt.

– Akkor ezúton jogot formálok arra, hogy később, amikor már kiderült, hogy semmi jó nem származott ebből az egészszből, kijelentsem: *Én előre megmondtam.*

– Aggodalmaidat rendre tudomásul vettem.

– De mégsem teszel semmit – vitatkoztam tovább.

– Pontosan. – Anya újra felsóhajtott. Ha az a fajta ember lett volna, akinek aggódnia kell a ráncai miatt, akkor tudtam, hogy ez a beszélgetés hozzátett volna a ráncok elmélyüléséhez. De a dolgok jelen állása szerint anyám inkább csak egy olyan arckifejezést vett magára, mint amelyet az aszpirinreklámok modelljei az *előtte* jelenetben.

– Mert nincs mit tenni – folytatta. – Ez a fesztivál Riverdale történetének a része, és itt az idő, hogy feléleszszük a hagyományt. Igaz, kicsit elkéstünk vele, már ami az időkapszulát illeti.

Ekkor előrehajolt. – Istenem, Veronica, hát még egy kicsit sem vagy kíváncsi rá, hogy mit rejthet az a kapszula? Mégis mikor máskor tudnál ilyen tisztán betekinteni egy város történelmébe?

– Ezt úgy mondod, mintha Riverdale történetének minden részlete annyira tiszta és szerethető volna. – Ugyan

már! A városunk gyakorlatilag egy David Lynch-féle rém-álom, azzal a különbséggel, hogy finom turmixokat lehet inni. Ezt anya épp olyan jól tudta, mint bárki más. Lelepleztem a blöffjét.

Csakhogy úgy tűnt, mégsem blöffölt, úgyhogy nem volt mit leleplezni. Mert láttam, hogy nem változtat a véleményén ezzel kapcsolatban.

– Ha még nem vetted volna észre, Veronica, a mi *tiszta és szerethető* városunk jelenleg egy halálspirálban van. És én vagyok a polgármester, vagyis az én feladatom, hogy visszaadjam az embereknek a reményt és a hitüket. Egy vidám fesztivál és a gyökerekhez való visszatérés éppen erre való.

Kinyitottam a számat, hogy tiltakozzam, de anya felemelte egyik kezét, és közbevágott.

– Ami pedig a te állítólagos progresszív barátaidat illeti, biztosra veszem, hogy támogatni fogják az eseményt. Az anyád nem egy dinoszaurusz, *mija*. Biztosíthatlak, hogy a városi tanács minden tagja és a tervezőbizottság is hetek óta a fesztivált szervezi. És a gendersemlegesség ötletét egyöntetűen támogatták.

– Értem. Egyenlő esélyek a tárgyasításban – horkantottam közbe ösztönösen. – Milyen modern gondolat! – De a hangomból közben elpárolgott némi keserűség. Mert el kellett ismernem, hogy ez tényleg jó ötlet volt. Ha másért nem is, az eseményt érdekesebbé teszi majd.

– Csalódtam benned, Veronica. Azt gondoltam, lelkesedni fogsz, hogy a mi kis városunkban ekkora felfordulás lesz.

– Még ha modernizálni akarsz is egy megszentelt, bár teljesen elfeledett hagyományt – feleltem, újra megmákosolva magamat –, akkor is garantálom, hogy ez a fesztivál teljes katasztrófába fog fulladni.